

[Valdemar Thomsen.]

det Parti, de er født ind i, eller som de nu engang er vænnet til at stemme paa. I saa Henseende, tror jeg, er det radikale Parti et Eksempel. Partiet vil tabe en Del. Vi hørte nu for et Øjeblik siden, at det ærede Medlem Hr. Steen havde Forhaabninger om at vinde nogle Stemmer i hvert Fald fra Retsforbundet, og det vil maaske gaa i Opfyldelse. De vil tabe noget til anden Side, men det er muligt, at Stillingen i det store og hele nogenlunde vil holdes. Det siger jo for øvrigt ikke saa meget; det kan i hvert Fald ikke give det ærede Medlem Anledning til at tale saa nedladende, som han gør, om de øvrige Partier her i Salen ved kun at omtale de saakaldte 4 store Partier. Jeg synes ikke, at han med Hensyn til Størrelse har noget at rose sig af.

Af det, jeg her har sagt, vil det fremgaa, at Interessens ved det kommende Valg efter min Mening i det væsentlige vil samle sig om Socialdemokratiets Vælgere, og da bliver selvfølgelig det Spørgsmaal brændende: Er Forventningerne opfyldt? Er Tilheden til Styre og System i Behold? Af Løfter fra Regeringspartierne kunde der samles en anselig Buket. Lad os tage et Par enkelte Blomster frem til Beskuelse. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch var tilsyneladende heldig med at finde de rette Proklamationer i den Tale, det ærede Medlem holdt i Formiddags. Nu vil jeg søge at gaa videre i det ærede Medlems Spor og undersøge, om Paastanden, som det ærede Medlem fremsatte om Opfyldelsen af Partiets Løfter, kan staa for en nærmere Prøvelse. Nu faar vi se.

Forud for Valget i 1926 skrev „Socialdemokraten“ — jeg beder om Tilladelse til et Citat nu og senere —:

„I Morgen staar Slaget, der afgør Danmarks Skæbne. Ene mod alle kæmper Socialdemokratiet for at faa de standsede Hjul i Gang, for Arbejde og Brød til 63 000 arbejdsløse, for Boliger til de boligløse, for Lettelse af de tunge Byrder, der hviler paa den almindelige Befolkning.“

Hvordan gik det nu med Arbejde og Brød til de arbejds- og boligløse og med Lettelse af de tunge Byrder? Det gik bogstavelig talt saadan, at de rige blev rigere og — ja, enhver kender den følgende Sætning, og enhver ved, at det passer.

I Vejlekongressens Resolution i Juni 1927 hedder det:

„Kongressen opfordrer det danske Folk til at skaffe Socialdemokratiet for-

nøden Magt til Gennemførelsen af en positiv Erhvervspolitik, til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden og til Tilvejebringelse af gode Arbejdsmuligheder for den opvoksende Slægt.“

Vælgerne troede paa Partiet; det viser de Stemmetal, som vi ser fra de mellemliggende Valg. Magten fik det, og hvilke Forventninger maatte Vælgerne derfor ikke være besjælede af, da Regeringspartierne i September 1936 tog den sidste Skanse? Nu maatte det da endelig blive til Alvor med en positiv Erhvervspolitik; nu maatte da Arbejdsløsheden blive bekæmpet med effektive Midler; nu maatte da den opvoksende Slægt faa Arbejdsmuligheder som ingen Sinde tilforn. Enhver, der vil se, hvordan det er gaaet, er klar over Situationen. Statistikkers tørre Tal fortæller, at den vigtigste Gren af dansk Erhvervsliv er plyndret netop i disse Aar, plyndret lige til Skjorten. For knap et Aar siden udtalte det samlede Landbrugsraad i en Henvendelse til Regering og Rigsdag:

„Den økonomiske Krise i Landbruget bliver for hver Dag mere alvorlig og ødelæggende, og det Tidspunkt maa formentlig nu være inde, da det maa staa alle klart, at det er paa høje Tid at gribe ind og foranledige en Ændring i en Udvikling, der ellers om kort Tid vil ruinere ikke alene Landbruget, men ryste det danske Samfunds Økonomi paa det alvorligste.“

I denne Henvendelse, der var underskrevet af prominente Mænd fra samtlige de 4 store Partier, blev det fastslaaet, at Landbrugets Indtægter er gaaet tilbage fra 833 Kr. til 348 Kr. pr. Individ, medens Indtægten i de øvrige Erhverv endnu ligger omkring 800—1 000 Kr. Det blev fastslaaet, at Forrentningsprocenten i Gennemsnit i de sidste 10 Aar kun har været 2,3, at Skatterne er steget til det 3-dobbelte, at Landbruget til andre Udgifter skal bruge 3—4 Vareenheder mod tidligere 1, og at det forfærdende Resultat, vi her stilles over for, blev, at Landbrugets Pantegæld var steget med over 1 200 Mill. Kr., samtidig med at Formuen gik tilbage med 1 700 Mill. Kr. Det er Kendsgerninger, der fra denne Talerstol blev understreget af selve Landbrugsministeren for faa Timer siden, idet han da indrømmede, at Tilstanden i Landbruget var en saadan, at store Arealer i de stormramte Egne ikke vilde blive tilsaat, medmindre Staten træder hjælpende til, og det er selvfølgelig fuldstændigt rigtigt. Altsaa, saa nær er Reserverne udtømt, at der i Tusinder af Bedrifter Landet over